

Intro

ครั้งล่าสุดที่จับได้เจียดเข้าใกล้วิชาเคมีก็คือตอนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก และหลังจากจบการสอบปลายภาคครั้งนั้น หัวสมองที่ไม่ชอบวิทย์คณิตก็ได้ตัดสินใจจะทิ้งศาสตร์เหล่านั้นไปทั้งหมด เป็นแบบนั้นเรื่อยมาจนเข้ามหาวิทยาลัย เมื่อเอกภาพยนตร์ต้องการหน่วยกิตจากหมวดวิทย์แค่สองตัว ทำให้จับมีตัวเลือกมากมายที่ไม่ใช่วิชาเคมี และตั้งแต่ตอนนั้น เคมีเดียวที่อยู่ในชีวิตจับมีแค่ เคมีในเชิงตัวละครและนักแสดง เวลาวิเคราะห์หนัง ทำการบ้านส่งอาจารย์ เขียนบทกำกับหนังจนจบเทอม

และถึงแม้จะหาคำจำกัดความมาอธิบายไม่ได้ตรงตัว

แต่ในความเข้าใจของจับ เคมีระหว่างคนสองคนไม่ใช่ศาสตร์ที่มีกฎตายตัวว่าต้องเป็นแบบนี้หรือแบบไหน

มันก็เป็นแค่...ความรู้สึกเหมือนว่าเห็นแล้วใช่ อยู่ด้วยกันแล้วมันดี เข้ากันได้

มันเป็นธรรมชาติ

อยู่ๆ มันนี่กจะเกิดก็เกิด

ควบคุมไม่ได้

ไม่มีเหตุผล

เป็นเหมือนแรงปะทุจากภายใน

ปีนี้จำบอายุยี่สิบเจ็ด

นอกจากเคมีที่พบได้จากการวิเคราะห์หนังในฐานะนักเรียน
ฟิล์มและผู้กำกับหนังโฆษณามาตลอดสามปี จำบไม่คิดว่าเขาจะเคย
พบเคมีที่ว่ากับใครในความสัมพันธ์ไหนที่ผ่านมา

จนกระทั่งเมื่อหกเดือนก่อนได้มีโปรดิวเซอร์รุ่นเดียวกับเขามา
จอยทีม อีกฝ่ายเป็นแค่ผู้ชายคนหนึ่งที่มีอายุไล่เลี่ยกัน หน้าตาน่ารัก
แบบหาได้ทั่วไป เนื่องจากทำงานวงการนี้ จำบมีโอกาสได้เห็นคน
หน้าตาดีเสมอ จึงไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นสักเท่าไร

แล้ว เจน ก็นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ จำบมาได้เดือนสองเดือนโดยไม่มี
อะไรเกิดขึ้น

แต่อยู่มาวันหนึ่ง จำบกลับเริ่มรู้สึกได้ถึงบางอย่าง

ความรู้สึกที่เหมือนว่าอยู่ด้วยกันแล้วมันดี รู้สึกว่าเข้ากันดี

มันเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ

อยู่ๆ มันนี่กจะเกิดก็เกิด

มันควบคุมไม่ได้

ไม่มีเหตุผล

และมันเป็นเหมือนแรงปะทุจากภายใน...

ที่จำบนำจะรู้สึกอยู่คนเดียว

“กลับกันมัย วันนี้ใช้เครื่องใครเรียกรถดี”

“ไม่เป็นไร แยกกันตรงนี้แหละ เราว่าจะนั่งรถไปหาพี่ม่อนนะ”

เพราะว่าเจนมีแฟนแล้ว

1

It's natural.

‘มันเป็นธรรมชาติ’

“โอเคครับ ได้ครับคุณเกี้ยว ตกลงว่าจะขอเอาชิ้นลองเทก กลับมานะครับ จันทน์เดียวเงินจะลองดูให้ นะครับ แต่ว่า...”

“เฮ้ย ไม่ได้ดิ--อะไออะเอน” เสียงจากคนชู้ไวยววายข้างตัวถูกระงับด้วยมือของคนถือโทรศัพท์คุยกับลูกค้าอยู่ เพื่อไม่ให้มันเล็ดลอดเข้าไปในสาย

“แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น เงินขอปรึกษากับทีมก่อนนะครับว่าทำได้มากแค่ไหน เพราะมันกระชั้นชิดมาก...” เงินคุมสติขณะพูดสายต่อ ออกแรงดันใบหน้าจ๊าบที่อยู่ใต้ฝ่ามือออกไปไกลๆ

แต่เพราะจ๊าบยังพยายามแหกปากไม่เลิกทั้งที่โดนปิดปากอยู่ พอเงินวางสายเขาจึงได้ของแถมเป็นน้ำลายจำนวนมากติดมือมา เงินวางโทรศัพท์ลง ก่อนจะลุกจากโซฟา เดินอ้อมไปยังซิงก์ในครัวเล็กเพื่อล้างมือ โดยมีคนชู้ไวยววายเดินตามมาตั้งแต่หน้าอ่าง กระทั่งเงินเดินไปเปิดตู้เย็นเพื่อหาน้ำดื่ม

“ตกลงลูกค้าว่าไงอะเงิน นี่เราจะถ่ายกันอยู่แล้วนะ ต้องแก้

อะไรอีก”

“จำบไม่สำรวจมอีกแล้วนะ เมื่อก็เราคุยโทรศัพท์กับลูกค้าอยู่ เคยบอกไว้ว่ายังง” เจนตอบกลับเสียงเรียบโดยที่ไม่หันไปมอง

“อย่าเพิ่งดู ตอบมาก่อน”

“แป็บนี้มได้มัยละ เดียวขอปรึกษาขนุนกับพี่ชมพูทีเดียว ชีเกียจ เล่าหลายรอบ เจ็บคออยู่เนี่ย”

“เจ็บคอยังจะดื่มน้ำเย็น”

“อะไรเนี่ย”

ขวดน้ำในมือพลันถูกแย่งไป เจนได้แต่ทำหน้ามุ่มแล้วรับน้ำ ไม่เย็นขวดใหม่ที่จำบกำลงไปหยิบจากแพ็กใต้โต๊ะขึ้นมาให้

จำบเปิดขวดให้เขาพร้อมดื่ม ก่อนจะกระดกน้ำเย็น ๆ ที่เกือบ จะได้เป็นของเจนเข้าปากตัวเอง แต่ยังไม่ทันที่เจนจะเดินออกไป เรียกขนุนกับพี่ชมพูที่กำลังนั่งชิลกับเพื่อนที่มอาร์ทอีกสองคนริมสระ ของวิลลา ก็พบว่าทั้งกลุ่มได้เปิดประตูเดินเข้ามาในบ้านพอดี

“สองคนนี้งงกันอีกละ”

เจนขมวดคิ้วกับคำพูดล้อเล่นของพี่ชมพูที่มักจะได้ยินเป็นประจำ ก่อนจะปิดผ่านไปเพื่อเข้าเรื่องงาน

พวกเขาใช้เวลาร่วมชั่วโมงในการประชุมเรื่องที่ลูกค้าอยาก
ได้ขึ้นลองเทกที่ซั้ นักแสดงร่วมสืบทว่าคนกลับมา หลังจากขึ้นนี้เพ็ง โดนปิดตกไปเมื่อสองวันก่อน เนื่องจากลูกค้ากลัวจะโดนเก็บค่าล่วง เวลา เพราะเป็นขึ้นที่ถ่ายยาก และทั้งเจน โพรดิเวเซอร์ของโปรเจกต์ จำบ ผู้กำกับ ขนุน ช่างภาพ และพี่ชมพู รวมถึงผู้ช่วยผู้กำกับก็ได้ ช่วยกันหารือ ปรับบทเอาขึ้นนี้ออกไปตามคำขอของลูกค้าแล้ว แต่อยู่ ๆ ตอนเที่ยงคืนของเช้าวันนี้ ก่อนเริ่มถ่ายทำแค่ห้า

ชั่วโมง ลูกคาก็มีงบมาเพิ่มจนไม่กลัวโดนค่าล่วงเวลาอีกต่อไป ชินที่พวกเขาเคยขายเป็นไอเดียแต่ยังไม่เคยบล็อกชอตจึงถูกรื้อมาแพลงใหม่โดยมีเวลาอันน้อยนิด

เจน จ้าบ ขนุน และชมพู ยืนหวอดกันอยู่ริมสระว่ายน้ำ
ในพูลวิลลา ขนุนถือโทรศัพท์แนวนอนตั้งกล้อง รับหน้าจ้าบที่สวมบทบาทเป็นพระเอกเดินเข้ามาพร้อมกับแอกติงเกิ้ลหล่อที่ไม่จำเป็น เจนรับบทนักแสดงเอ็กซ์ตร้าเดินตัดหน้าจ้าบพร้อมจานอาหาร กล้องแพนตามไปรับหลังเจนหยุดลงอยู่หน้าเตาบาร์บีคิว เจนทำท่าพูดคุยกับพี่ชมพูที่กำลังรับบทนักแสดงเอ็กซ์ตร้าอีกคน ยืนเทเบียร์อยู่ข้างเตา โดยมีเสียงจ้าบที่พยายามพูดกำกับไปด้วยตามภาพในหัว

“โอเค ปังบาร์บีคิว รับแก้วน้ามาถือ เลี้ยวขวาแล้วเดินตรงไป แล้วก็...อะไรต่ออะไร”

“เอ็กซ์ตร้าอีกคนวิ่งมาชนคนถือแก้วแล้วกระโดดลงน้ำ” ขนุนช่วยเสริม

“เออๆ ใช่”

เนื่องจากพวกเขากำลังพยายามสมมติเล่นฉากที่มีนักแสดงนับสิบด้วยคนแค่สามคน จ้าบเลยต้องทิ้งบทพระเอกวิ่งอ้อมไปอีกทางแล้วรับบทวิ่งมาชนเจน...แบบสมจริงไปนิด

เจนที่ตัวผอมแห้งอยู่แล้วแทบจะปลิวเมื่อโดนคนตัวสูงกว่าไม่กี่เซนติเมตร แต่ปากกว้างและตัวหนากว่าสองไซซ์ชนเข้าอย่างแรง เขาเบ้าปาก ยกมือขึ้นลูบไหล่บ่อยๆ

จ้าบหน้าเหวอไปนิดหนึ่งเพราะไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ ถอยเท้าเดินกลับมาหาอีกฝ่าย แล้วก็ถูกมองค้อนไปตามระเบียบ

“นี่เดินชนหรือจะฆ่าเจน”

“เฮ้อ ก็ต้องทำให้สมจริงสิ”

“อ้อ จะให้สมจริงจับก็กระโดดลงน้ำไปด้วยสิ”

“งั้นตอนขึ้นเอ็กซ์ตร้านั่งชิลบนหลังคา เจนป็นขึ้นไปด้วยนะ มีเพื่อนเป็นจิ้งจกเต็มเลยดึก ๆ แบบนี้”

จับอดไม่ได้ที่จะกวนประสาทกลับ มันเหมือนเป็นปฏิกิริยาตอบรับอัตโนมัติไปแล้ว นับตั้งแต่ได้เป็นเพื่อนร่วมงานที่โปรดักชัน-เฮาส์นี้กันมาครึ่งปี จับนับไม่ได้ว่าเขากวนคนนึง ๆ ที่คำพูดคำจาสุภาพน่ารักเกินเรื่อง แต่ในขณะเดียวกันก็กัดได้เจ็บแสบมากแบบเจนไปก็ครั้งแล้ว

แต่ถึงคำพูดของจับจะกวน ทั้งยังไม่มีคำขอโทษ มือกลับยกขึ้นลูบไหล่เจนเบา ๆ ไปด้วย เจนได้แต่ถอนหายใจใส่มิพูดต่อ ปิดมือจับออก ก่อนจะหันไปทางฟឹชมพู่ที่เพิ่งสั่งคดีให้เริ่มซ้อมใหม่

ขนนกกลับมาตั้งกล้องรับหน้าจับ จากนั้นพวกเขาสามคนก็วิ่งวนผลัดกันเป็นตัวประกอบในซีนต่าง ๆ และจับก็อดไม่ได้ที่จะกวนเจนอยู่เรื่อย บางครั้งเรียกเสียงหัวเราะได้ แต่หลายครั้งก็เป็นเสียงด่า ตามมาด้วยใบหน้าอันหงิกงอ ปากย่น ๆ ที่ร้องโวยวายทำให้จับหัวเราะชอบใจ

“โยนดิเจน โยนเร็ว ๆ ซีนเกือบสุดท่ายแล้ว!”

“ก็อย่าโดดสูงดิ มันโยนไม่ได้!”

“ต้องได้ดิ เจนอย่ามามาก”

“จับเล็กไร้สาระได้แล้ว ทำดี ๆ เราโยนไม่ได้!”

“เฮ้อ มันก็ต้องกระโดดสูง ๆ ให้สมจริง...โอ้ย!” ลูกบอลที่เจนในบทเอ็กซ์ตร้าต้องใช้โยนผ่านจับในบทเอ็กซ์ตร้าอีกคนที่กำลังยืนอยู่ด้านหน้าและยกแขนสองข้างขึ้นปิดขวาง บอลลูกนั้นถูกเจนจับกระแทกลงบนหน้าผากจับอย่างแรง ก่อนเจนจะผลักจับที่แหกปาก

ร้องตกใจอยู่ออก แล้วโยนบอลข้ามไปอีกฝั่งให้ลงตะกร้าในสระ

กล้องในมือชนุนแพนรับการเคลื่อนไหวของลูกบอลตั้งแต่ถูกโยน ลอยอยู่กลางอากาศ จนตกลงไปยังสระวายน้ำ และในเฟรมสุดท้ายนั้นก็จับแอกชันของพีชมพู่ที่สวมบทพระเอก ทำท่าสะดุ้งหนี เพราะโดนน้ำกระเซ็นใส่ได้พอดีพอดี

“คัต! จบ! ผ่าน! เย้! กูไม่ได้นอนอีก ต้องนั่งทำเบรกดาวนี่ใหม่”
พีชมพู่ตะโกนพูดแบบซ้ำ ๆ

ชนุนร้องด้วยความดีใจ ก่อนจะกดยุติอัดพร้อมกับเรียกทุกคน “มาดูกัน ๆ”

ชมพู่วิ่งเข้ามาสู่มุมหัวกับชนุนและจ๊าบ โดยมีโทรศัพท์ของชนุนถืออยู่กลางวง ในขณะที่เจเนซึ่งมาช้ากว่าเพื่อน จึงเกือบจะไม่เหลือพื้นที่ว่างรอบวงเพราะจ๊าบยืนขวางไว้หมด เจเนต้องก้มลงแล้วเอาศีรษะมุดผ่านช่องว่างเล็ก ๆ ระหว่างจ๊าบกับพีชมพู่ขึ้นมา

จ๊าบยิ้มกว้างทั้งที่ตายังมองภาพบนจอ ก่อนจะยกแขนขึ้นโอบคอเจเนไว้ เมื่ออีกฝ่ายแทรกตัวเข้ามาได้สำเร็จ อดไม่ได้ที่จะบีบแก้มที่อยู่ใกล้มือไปด้วยแรง ๆ โดยที่ปากก็พูดเรื่องงานไป ทำเหมือนกับไม่ได้กำลังแกล้งให้คนตัวเล็กกว่าร้องโวยวายอยู่ในลำคอ

“เออ ภู่ว่าตรงนี้มึงน่าจะต้องถอยนิดนึงนะชนุน มันใกล้ไปวะ”

“ได้ ๆ แต่ฝากเผื่อเวลาในเบรกหน่อยนะพีชม น่าจะวิตกันหลายรอบอยู่อะ กล้องสั่นแน่นอน”

“ได้ ๆ เดี๋ยวกูดูให้”

จ๊าบพยักหน้าตอบทุกคนพร้อมเอ่ย “ขอบคุณมากพี ปะ ไปพักกัน”

“อ๊อ เลิกบี้น้ำเราได้แล้ว”

เจเนพยายามปิดหน้าและปิดตัวออกจากจ๊าบที่ยังกอดคอ

แก้งีบหลับอยู่ แต่จ๊อบทำหุทวนลมเดินกลับเข้าวิลล่าต่อ โดย
ลากเงินไปด้วยทั้งอย่างนั้น ชมพบกับชนุนเดินตามไปพร้อมกับหัวเราะ

“กูรออยู่นะ วันไหนเงินจ๊อบว่าไอ้เหี้ยได้ กูเลี้ยงเปียร์ทั้ง
ออฟฟิศเลย”

“รอกินเปียร์ฟรีจากมึงนะหนูน กูว่าอีกไม่นาน”

นับตั้งแต่เป็นเพื่อนร่วมงานที่เจ. โปรดักชันมาได้หกเดือน
กองถ่ายนี้ถือเป็นกองต่างจังหวัดกองแรกที่จ๊อบกับเงินได้ทำร่วมกัน
รวมถึงเป็นคืนแรกที่เป็นรูมเมตกัน

งานนี้เป็นงานถ่ายโฆษณาของน้ำอัดลมในคอนเซ็ปต์ปาร์ตีริม
สระว่ายน้ำ และสถานที่ที่ถูกเลือกมาก็คือพูลวิลล่าแห่งนี้ที่ชะอำ
ประกอบไปด้วยสี่ห้องนอนปีกขวา ที่พีซกับสไตลิสต์อีกคนนอนอยู่
อีกห้องมีชนุนกับเพื่อนผู้ช่วยกล้อง ส่วนปีกซ้ายก็มีห้องของทีมอาร์ต
พีรแลนซ์สามคน และห้องนี้ของจ๊อบกับเงิน

พวกเขาต้องค้างคืนเพราะเป็นกลุ่มที่ต้องตื่นเช้าสุด เริ่มที่ทีม
อาร์ตซึ่งเพิ่งจะสวนกันหน้าห้องนั่งเล่นเมื่อครู่นี้ ซึ่งต้องตื่นมาเซต
ฉากเตรียมของก่อนใครเพื่อน

เจนกราบสามที่บนหมอนเป็นการจบบทสวดมนต์ ก่อน
จะหยิบโทรศัพท์มาตั้งนาฬิกาปลุก...ที่ดูทรงว่าจะไม่ได้ใช้ เพราะตอน
นี้ตีสามแล้ว และถ้ายัดจากข้อความที่น้องๆ พิเศษมาให้เมื่อตอน
ห้าทุ่ม รถตู้คันแรกจากกรุงเทพฯ น่าจะมาถึงตั้งแต่ตีห้า ส่วนอีกหก
คันจะทยอยมาเรื่อย ๆ แต่ไหนจะรถของอุปกรณ์กล้องและไฟที่จะ
ถึงตีแต่ตีสี่อีก สรุปแล้วเงินน่าจะได้นอนแค่ไม่ถึงชั่วโมง

“ซื้อตามเหรอ” เงินหันไปมองตามเสียงพูดที่มาพร้อมเสียง

เปิดประตูห้องน้ำ และกลิ่นฟลอรัลอ่อนๆ ที่คุ้นมาก ๆ

คุ้น...เพราะมันเป็นกลิ่นสบู่ของเจนที่เจนแพ็กมาเองจากบ้าน
ดูจากลักษณะแล้วน่าจะถูกดอยไปใช้แน่นอน เพราะคนที่พก
เป้ใบปกติเท่ากับวันไปทำงานอย่างจ๊าบไม่น่าจะเอาอะไรมา นอก
จากเสื้อยืดสองสามตัวและกางเกงใน

“ซื้อตามอะไรกัน” เจนถามแต่ก็ได้คำตอบแทบจะในทันที เมื่อ
สายตาไล่ลงมาเห็นเสื้อฮูดสีดำนตัวจ๊าบที่ยี่ห้อเดียวกัน รุ่นเดียว
กับตัวที่เจนสวมอยู่เป๊ะ “เรามีตั้งนานแล้ว”

แต่ของเจนเป็นสีชมพู

“ไม่ค่อยเห็นเจนใส่ สีชมพูไม่ใช่สีมงคลวันทำงานหรอก”

“มันเกี่ยวอะไรกัน เราไม่ได้เชื่อมัยละ”

“เห็นคนเขาชอบเชื่อกัน”

“หมายถึงพี่ชายจ๊าบนะเหรอ”

“ไอพี่เจ็งอะนะ เออ แม่งโคตรเชื่อ” จ๊าบพูดไปเข้าไป ขณะเดิน
มานั่งที่เตียงสามฟุตซึ่งอยู่ข้างๆ เตียงเจน “แต่ไม่รู้มันช่วยจริงมัย
ตอนนี้ชีวิตแม่งเครียดมาก เหมือนมีแต่เจ้ากรรมนายเวรตามติดทำงาน
ที่บ้านมีแต่ปัญหา”

“เหวอ แต่ตอนเจอฟีเจ็งขับมาส่งจ๊าบเมื่ออาทิตย์ก่อน เขาก็
ดูโอเคดีออก ดูเป็นผู้เป็นคนกว่าจ๊าบตั้งเยอะ”

จ๊าบหรีตาก็ก็ตื้ออยู่แล้วมองเจนที่พูดแวะและแก้งทำหน้านิ่ง
จนในที่สุดเจนก็เก๊กหน้าต่อไปไม่ไหว หลุดยิ้มออกมา ก่อนจะเอน
ศีรษะหลบหมอนที่จ๊าบโยนใส่ ซึ่งก็หลบไม่ค่อยจะพ้น

แต่ด้วยไหวพริบที่พัฒนาขึ้นมากหลังจากโดนจ๊าบแหย่บ่อย ๆ
เจนรีบหันไปยึดหมอนที่เพิ่งหล่นลงเตียงมากอดไว้ ก่อนที่จ๊าบจะพุ่ง
ตัวมาฉกคืนได้ เจนกัดปากกลืนหัวเราะ เอนหลังลงนอนแล้วหลับตา

กอดหมอนใบนั้นไว้นั่น

เจนปล่อยยให้จ๊าบพยายามเข้ามาแย่งอยู่เพียงครู่ สกิลการแก้งของจ๊าบที่เหนือกว่าก็ทำให้เจนโดนขโมยผ้าห่มไปแทน จนเจ้าตัวเพลอร้องไวยวายเพราะลมจากเครื่องปรับอากาศที่เย็น พัดใส่ขาที่สวมกางเกงนอนขาสั้นอยู่

สุดท้ายเลยยอมแลกกันคืนแล้วปิดไฟนอน แต่กว่าจะได้หลับจริง ๆ เจนก็โดนจ๊าบแก้งยี่นขาข้ามเตียงมาถีบเล่นอยู่สองสามที ครั้นจะถีบคืนก็ถีบไปไม่ถึงอีก

การถ่ายทำวุ่นวายอย่างที่คิด ด้วยสภาพอากาศที่ร้อนระอุ
และจำนวนนักแสดงร่วมยี่สิบคน แม้จ๊าบจะไม่ต้องทำอะไรมากไปกว่าการที่ต้องมีสตินั่งมองภาพในจอมอนิเตอร์ คอยสื่อสารแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความต้องการกับชมพู่และซุนนาก็ตาม แต่แค่นั้นก็ทำให้กดดันและเครียดมาก ๆ

เพราะในฐานะคุณจ๊าบผู้กำกับ การนั่งดูมอนิเตอร์นั้นไม่ใช่แค่ดู แต่ต้องดูไปด้วยและคิดตาม จินตนาการภาพสำเร็จของงานที่สมบูรณ์แบบที่สุดเท่าที่จะทำได้ไปด้วย

อีกทั้งวันนี้จ๊าบนั่งอยู่ที่กองถ่าย ไม่ใช่แค่ในฐานะคุณจ๊าบผู้กำกับ แต่เป็นในฐานะของเพื่อนร่วมงานที่แอบชอบเจนแต่เจนไม่เคยรู้ด้วย เพราะอย่างนั้นนอกจากมอนิเตอร์แล้ว จ๊าบก็จะเผลอแอบมองเจนที่เดินไปเดินมาอยู่ตลอดเวลา

ตอนนี้เป็นเวลาบ่ายสองโมงตรง การถ่ายทำขึ้นลงเทกเฟิ่งเริ่มไปได้หนึ่งชั่วโมง และยังไม่มีการที่จะเสร็จสิ้นง่าย ๆ ระหว่างที่ทีมกล้องขอพักทดลองฟิลเตอร์กับเปลี่ยนเลนส์ จ๊าบก็ขอตัวออกมาเข้าห้องน้ำ อยู่ ๆ พอสมองไม่ได้คิดเรื่องงาน เขาก็เฟิ่งจะได้สนใจท้องที่

ร้องมาตั้งแต่เช้า ก่อนจะเดินกลับไปนั่งหน้ามอนิเตอร์ จ้าบเลยแอบ
แหวะโชนเบรกตรงห้องนั่งเล่นของวิลลาเสียหน่อย พลางสอดส่าย
สายตามองหาชนมมาकिनรองท้อง

นอกจากของกินและเครื่องดื่มมากมาย จ้าบเห็นเจนกำลัง
ยื่นเคลียร์ขยะอยู่กับกลุ่มน้องพีเอสสามคน ซึ่งเป็นรุ่นน้องสมัยเรียน
มหาวิทยาลัยที่จ้าบรู้จักหมด

“นี่ ข้าวเที่ยงใครอะน้องแน็ต เห็นเปิดไว้แต่ยังไม่ได้กินเลย”

“ของพีจ้าบคะพี่เจน ตะกี้แน็ตเอาไปให้แล้ว แต่ยังเห็นกล่อง
ข้าวเข้าค้ำไว้แบบนั้นอยู่เลย”

“ไม่กินเลยเหรอ”

“ยังคะ”

“ต้องให้เค้ากินนะ บอกไปว่าคุณเจนณรงค์สั่งมา”

“ได้จ้ะ เดี่ยวไปกินแล้วจ้ะ” จ้าบพูดแทรกพร้อมแสดงสีหน้า
หวาดกลัวแบบปลอม ๆ เรียกสายตาให้ทุกคนหันมามอง เขาส่งยิ้ม
ทักทายน้อง ๆ ก่อนจะก้มลงไปเปิดกระติกใหญ่บนพื้น หยิบกระป๋อง
น้ำอัดลมออกมา ขณะจะเปิดดื่มให้สดชื่นก็ได้ยินเสียงซัดขึ้น...ที่
ไม่ได้ทำให้คิดจะหยุดการกระทำ

“นี่ หยุดเลย ท้องว่าง ๆ จะดื่มน้ำอัดลมได้ไง”

เจนอาจจะดูอยู่ในบางที่ เวลาที่เขาต้องคุมงาน องค์โพธิสัตว์เซอร์
มักจะลง จ้าบยอมรับว่าเวลาที่เจนดูนี้ก็ดูมาก ๆ จนภาพลักษณ์ความ
อบอุ่นของคุณพ่อประจำกองถ่ายหายวับไป...

แต่ไอ้ที่ดูจ้าบอยู่ตอนนี้ไม่ใช่เลย หน้าบึ้ง ๆ ที่มองมายังเขา
ดูเหมือนแมว ไม่ได้น่ากลัวเลยสักนิด จ้าบทำหูทวนลม ยกกระป๋อง
น้ำอัดลมขึ้นดื่ม

“จ้าบทำแบบนี้อีกแล้ว ถ้าปวดท้องขึ้นมามีจะว่ายังไง” เจนยัง

คงพูดต่อ พลางเก็บขยะกล่องอาหารต่อไป...ทั้งที่ไม่ใช่หน้าที่เจนเสียทีเดียว แต่เพราะทีมงานในกองไม่ค่อยพอ และน้องพีเอก็วิ่งช่วยพีเออีกทีม ดูแลนักร้องแสดงเอ็กซ์ตร้ากันจนหัวหมุน เจนคงจะทนปล่อยให้น้องๆ เหนื่อยไม่ได้

นี่แหละหนึ่งในความน่ารักของเจน

พอรู้ตัวว่าเผลอมองเจนไปยิ้มใจลอยไป จ้าบก็แกลังกวนประสาทต่อแทบจะในทันที เขาทำท่าเขินอายบิดไปมา แล้วดัดเสียงเล็กถามเจนกลับ พอน้องๆ ได้ยินแบบนี้ก็ต่างแอบขำ

“เจนณรงค์เป็นห่วงเค้าหยอ”

“อ้อ ห่วง”

“...”

“เราขี้เกียจจะพาไปโรงพยาบาล ถ่ายต่อไม่ได้วุ่นวายอีกนะ ตำแหน่งจ้าบมันแทนได้ที่ไหน”

‘เวรกรรม แวเองเล่นเองเจ็บเองเฉยเลย’

จ้าบกลบเกลื่อนความรู้สึกจิตใจด้วยการยกน้ำอัดลมดื่มต่อแบบไม่รู้สึกรู้สา แล้วก็พลันได้ยินเสียงพีชมพูจากวอที่วางอยู่บนโต๊ะ

“จ้าบครับ กล่องพร้อมแล้ว” ซึ่งวอนั้นเปิดไว้เสียงดังมาก ดังจนจ้าบตกใจเผลอสลัดสไปรท์อย่างแรง เครื่องดื่มหวานซาบซ่าพลันกระจายเต็มหน้า แสบถึงโพรงจมูกจนเลยไปถึงตา

“จ้าบ ทิชชูอยู่นี่ หยิบได้มั้ย”

เมื่อได้ยินเสียงเจน จ้าบก็กะพริบตาปริบๆ ก่อนจะมองเห็นอีกฝ่าย และเห็นกล่องทิชชูที่วางอยู่บนโต๊ะ

แต่จ้าบมีไอดีเดียวที่ดีกว่านั้น

เขาเดินเข้าไปใกล้คนที่ยื่นเก็บขยะอยู่ มือเจนน่าจะเปื้อนขยะ

จนช่วยหยิบทิชชูส่งให้ไม่ได้ และก็น่าจะยื่นมาผลักหรือตีเขาไม่ได้
เช่นกัน...

เพราะอย่างนั้น ถ้าจ๊าบแกล้งเอาหน้าและปากที่เปื้อนน้ำ
อัดลมไปเช็ดกับเสื้อเจน เขาก็ไม่น่าจะโดนทูป

“จ๊าบ!”

“ขอบคุณครับบบ”

“คัต! ขออีกรอบนะ All extras, you guys are doing great!

Just some technical problems here. ทีมอาร์ตคะ พี่ชมพูนุชอริเขต
หน่อยค่า หนูนึ่งโอเคนะ”

“โอเคพี่ชม โทษที”

“ไม่เป็นไร”

เป็นไปตามคาดว่าลองเทกจะใช้เวลาเกินกว่าเบรกดาวน์ที่วาง
ไว้

พี่ชมพูนุชนั้นแม้ว่าจะต้องคอยคุมเวลา แต่ก็ยังน่าประทับใจ
เหมือนเดิม กับการพยายามรักษาคุณภาพงานให้ถ่ายออกมาดีที่สุด
เท่าที่จะทำได้ เธอลดโทรโข่งในมือลง พลังหันมาหาจ๊าบ ระหว่าง
ที่ทุกอย่างกำลังถูกรีเซตให้พร้อมเพื่อเริ่มเทกใหม่

“มีอะไรอยากปรับมัยจ๊าบ”

“ไม่แล้วครับพี่ พร้อมแล้วเอาเลยครับ”

เป็นไปตามคาดว่าลองเทกจะใช้เวลาเกินกว่าเบรกดาวน์ที่วาง
ไว้

“อ้อ...”

แต่อย่างหนึ่งที่ไม่เป็นไปตามที่คาดไว้...ก็คือเจนนีมานั่งดูแล
อยู่ข้างๆ ตอนนี้

ดูเหมือนว่าการดื้อไม่ยอมกินข้าวจะทำเอาคุณโพรดิเวอ์
ทนไม่ไหว หรือว่าคาญก็ไม่ว่ากัน ต้องมานั่งเฝ้า จ้าบอ้าปากตามเสียง
ของเจนที่ทำเหมือนกำลังป้อนข้าวเด็กอยู่เพื่อรับข้าวอีกคำ ก่อนจะ
พบว่าเป็นคำสุดท้ายก็ตอนหันไปเห็นเจนปิดกล่อง

จ้าบยกขวดชาเขียวขึ้นดื่มและยืมออกมา เมื่อมองตามเจน
ที่เดินออกไปทิ้งขยะ

เจนเดินกลับมาอีกครั้งพร้อมวิตามินเม็ดฟู่ที่ละลายในแก้วน้ำ
สองใบในมือ เขาส่งแก้วหนึ่งให้จ้าบ เมื่อได้ยินเสียงคัดจบเทกที่เพ็ง
ถ่ายไป

“ดื่มนี้ด้วย จะได้ไม่เบลอแล้วก็มีสติ”

เป็นไปตามคาดว่าลองเทกจะใช้เวลาเกินกว่าเบรกดาวน์ที่วาง
ไว้

หนึ่งอย่างที่ไม่เป็นไปตามที่คาดไว้ ก็คือเจนที่มานั่งดูแลอยู่
ข้างๆ ตอนนี้

“พี่ชมพูกับ วิตามินครับ”

สุดท้ายก็เป็นไปตามที่คาดไว้ ว่าถ้าเจนทำอะไรดี ๆ ให้จ้าบ ก็
หมายความว่าเจนจะทำแบบนี้กับทุกคน

“ขอบคุณค่ะเจน”

และเจนก็ไม่ได้แค่หาข้าว หาวิตามิน หาน้ำอะไรให้ทุกคนดื่ม
พอถึงขั้นถัดไป ต่อจากลองเทกที่ต้องเริ่มเดินออกไปถ่ายกลางแดด
เจนกับน้องเนตก็เริ่มหิบบสเปรย์กันแดดมาคอยฉีดให้ทีม

แม้จะมีร่มคอยถือตามจ้าบและมอนิเตอร์ไปอยู่เรื่อย ทว่า
แดดก็แรงมากจนหลบไม่ค่อยพ้านัก จ้าบเลยได้รับสเปรย์จากเจน
ฉีดลงมาที่แขนสามสี่ที

เหมือนกับทุกคนในกอง

ที่พิเศษกว่าหน่อย...คงจะเป็นทิวทัศน์ที่ซบลงบนไผ่ผมที่ชุ่มด้วย
เหงื่อตามหน้าผากในตอนนี่

จ๊าบหลับตาปีหนึ่งข้างเมื่อรู้สึกได้ถึงทิวทัศน์ในมือเงินที่ซบลงใกล้
ตาเขา ตาอีกข้างที่เปิดอยู่จึงเห็นใบหน้าแดงๆ เพราะอากาศร้อน
ของเงินอยู่ใกล้ๆ

ผมหน้าม้าที่เปียกเหงื่อถูกปิดไปข้างๆ ทำให้ดูแปลกตานิด
หน่อย

และเพราะแดดกำลังสว่างจ้า นัยน์ตาสีน้ำตาลของเงินที่สี
อ่อนอยู่แล้วยังดูอ่อนลงกว่าปกติ ทำให้หน้าเงินที่มีแต่มุมโค้ง ทั้ง
ดวงตาก็กลม ปลายจมูกมนๆ ดูซอฟต์ลงกว่าเดิม

จ๊าบมองค้างอยู่อย่างนั้นในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ในความเป็น
จริง หนึ่งในไม่กี่โมเมนต์ที่ขโมยได้ในเวลาทำงาน นอกเหนือจากเวลา
อยู่ออฟฟิศหรือเวลาไปแสงก์เอาต์ด้วยกันหลังเลิกงาน ตอนที่มา
ออกกองก็ถือเป็นช่วงที่จ๊าบชอบไม่แพ้กัน

จ๊าบมองค้างอยู่อย่างนั้นในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ในความเป็น
จริง...แต่ยาวนานกว่านั้นในความรู้สึก

จนกระทั่งเหงื่อบนหน้าจ๊าบแห้งหมดแล้ว เงินก็โยนทิวทัศน์
ลงถังขยะ และพี่ชมพูก็เริ่มขานเรียกกล้องกับไฟให้ถ่ายต่อ จ๊าบกลับ
มาตั้งสติมองจอมอนิเตอร์อีกครั้ง

“พี่เงินคะ คุณแควินเจ้าของวิลลาอะมาค่า รบกวนพี่ออกมา
หาหน่อยค่ะ” เสียงจากวอที่เห็นอยู่บนจอเงินซึ่งกำลังนั่งตอบ
ข้อความในโทรศัพท์ดังขึ้น จ๊าบไม่ได้หันไปมองเพราะกำลังจดจ่ออยู่
กับภาพในจอ พอได้ยินเสียงเงินพูดตอบ จากนั้นอีกฝ่ายก็ลุกไป

โทรศัพท์ของเงินที่วางทิ้งไว้บนเก้าอี้ต้นเหมือนมีข้อความเข้า
อยู่สามสี่ครั้ง

จีบได้ยินเสียงแต่ไม่ได้หันไปมองเพราะตาจีบจ้องอยู่ที่
มอนิเตอร์ จนกระทั่งเห็นว่าบอลที่ต้องถูกโยนลงสระมาในจังหวะที่
เข้าไป จีบก็กดวอบบอกพี่ชมพูที่ยืนอยู่ข้างกล้อง

“พี่ชมพู คัด”

“คัด!”

โทรศัพท์ของเจนดังอีกครั้ง หน้าจอสว่างวาบขึ้นมา จีบหัน
ไปมองและนึกอยากย้อนเวลาไม่ให้ตัวเองหันไป...เห็นข้อความที่ขึ้น
มาบนหน้าจอ

พี่ม่อน : เจนตั้งใจทำงานนะ

พี่ม่อน : sent a sticker.

ถึงจีบจะรู้มาตั้งนานแล้วก็ตาม ว่าเจนมีคนคุยแล้ว

พี่ม่อน : คินนี่กลับดึกไหม้ย เดี่ยวพินั่งดูหนังรอ

พี่ม่อน : คิดถึงเจน

แต่ก็แค่ไม่ชอบ...ที่จะต้องมารู้มาเห็นกับตาตัวเองเท่านั้น

2

It just sort of happens.
'อยู่ๆ มันจะเกิดก็เกิด'

หนึ่งในแคร็กเตอร์ของเด็กฟิล์มคือความสามารถในการจินตนาการเก่ง เพื่อเก่ง จำรายละเอียดเก่ง ซึ่งจีบมีครบ และเขาก็ได้ใช้นิสัยพวกนี้ในการทำงานเรื่อยมาจนถึงในชีวิตประจำวัน เพราะว่ามันเชื่อมต่อกันหมด

เวลาอินอะไรจากชีวิตจริงแล้วเอาไปเขียนบทหนังหรือกำกับตอนนี้จะเข้มข้นสุด ๆ ซึ่งหัวข้อของการนั่งเหม่อในช่วงที่ผ่านมา เป็นการเหม่อเพื่องานมิวสิกวิดีโอเพลงหนึ่ง และนับตั้งแต่วันไปกองถ่ายที่ชะอำเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว จีบก็พยายามคิด...ว่ามันเริ่มต้นตั้งแต่เมื่อไร...

ไฉ่ฉว่ลก่อนความรู้สึกมากมายที่เขามีต่อเจน

ดูหนังก็แล้ว ฟังเพลงก็แล้ว พอไปเจอเพลย์ลิสต์ชื่อ 'แอบรักเพื่อนสะเทือนไปทั้งหัวใจ' ในสเปคตีฟาย ก็กลายเป็นการกรอกหูตัวเองให้อินให้เจ็บแสบทุกวัน แต่ทำอย่างไรจีบก็คิดอะไรไม่ออกเลย

เขาพยายามเค้นความคิด ทบทวนเรื่องทั้งหมด

หรือมันจะเป็นครั้งแรกที่เจอ...

“อาทิตยหน้ามีน้องโพรติวเซอร์มาใหม่ น่าจะรุ่นเดียวกับมึง
มั้ง เดียวมานั่งโต๊ะข้างมึงนะ ไม่มีที่อื่นว่างละ ชีอเจน”

“ผู้หญิงหรอ”

“โน ผู้ชาย เจน as in เจนณรงค์”

“โอโฮ ชื่อเหมือนพระเอกหนังสมัยก่อน”

“เออ ภูวาม้องเขาก็ดูหลงยุคนิดนึง แลดูผู้ดีและนุ่มนวลมาก
มึงทำตัวดี ๆ หน่อยล่ะจ๊าบ ภูกลัวว่าเขาจะกลัวมึง”

“อ้าว พี่”

“สวัสดีครับ เจนครับ”

“จ๊าบครับ”

“...”

“พักเที่ยงวันนี้ไปเดินตลาดนัดกัน วันศุกร์ของชายเยอะเลย
เจน อยากกินไร”

“ตามสบายเลยครับ พอดีเจนแพ็กซ้าวมาจากบ้าน”

ไม่ ๆ รักแรกพบอะไรไรสาระ น้ำเน่าไป

ตอนเจอกันครั้งแรก จ๊ากับเจนได้คุยกันแค่นั้น นอกจากความ
รู้สึกที่เจนหน้าตาดี มาพร้อมไว้บ่ความเป็นผู้ดีจนจ๊าบเข้าไม่ค่อยถึง
ระหว่างพวกเขาก็ไม่มีอะไรที่มากไปกว่าความเจิบจนน่าอึดอัดเลย

“สวัสดีจ๊าบ”

“หวัดดีเจน”

ทุกวันในสองสัปดาห์แรก มีบทสนทนาเพียงเท่านั้น และจ๊าบ
ก็ไม่เคยได้ทำงานกับเจนเลย จนกระทั่งเจนมีอายุงานได้หนึ่งเดือน

แต่ถึงจะไม่ได้คุยอะไรด้วยมาก จ๊าบก็สังเกตเงินอยู่ตลอด พบว่าทุกวันที่ทำงาน เงินจะนั่งอยู่ที่โต๊ะข้างๆ เขา ใส่แอร์พอดส์แทบจะตลอดเวลา แต่งตัวเรียบ เนียบ สะอาด แต่จะมีผ้าห่มนึ่งๆ ลายหมีสีน้ำตาลคลุมไหล่แปะกระดุมตรงกลางอยู่เสมอ มาพร้อมกับหมอนตุ๊กตาลามอ้วนหน้าตาบ้องแบ๊วเป็นอุปกรณ์ประจำตัวไว้กอดเล่นบีบเล่น โดยเฉพาะเวลาคุยโทรศัพท์ จ๊าบเคยเห็นมือขาวๆ นั้นบีบน้องฉลามจนหน้ายุบ

ทุกวันเงินจะดื่มกาแฟใส่แก้วพลาสติกน้ำเงินเข้มของตัวเอง แพ็กอาหารกลางวันจากบ้านมากิน พูดจาสุภาพมากกับลูกค้าในสายโทรศัพท์ และกับเพื่อนพี่น้องทุกคนในเฮาส์ ขณะที่ทุกคนพูดคำหยาบกันเป็นเรื่องปกติ

วันนี้จ๊าบมาถึงออฟฟิศสิบเอ็ดโมงครึ่ง เลตนิดหน่อยเป็นปกติ

เงินน่าจะถึงแล้วสักพัก เหมือนทุกครั้งคือจะเห็นว่ามีแก้วกาแฟสีน้ำเงินเข้ม กับกระเป๋าผ้าแบรนด์เมฆ มาร์เจลล่าสีขาวใบโตวางอยู่บนโต๊ะ ข้างโน้ตบุ๊กที่เปิดค้างไว้

เขานั่งลงที่โต๊ะข้างเงิน วางกระเป๋าเป้ ก่อนจะหยิบโน้ตบุ๊กขึ้นมาเปิด เพลงในหูฟังยังคงเล่นไปเรื่อยๆ โลกเล่นไปพร้อมกับความคิด

หรือมันจะเป็นตอนนั้น...

“ในที่สุดก็ฟังจะมีเวลาได้มากินข้าวเลี้ยงต้อนรับเงิน หลังจากน้องมาอยู่กับเราได้สามอาทิตย์!” พี่เซน เจ้าของโปรดักชันเฮาส์ครองไมโครโฟนในห้องคาราโอเกะ ประกาศต้อนรับน้องใหม่ของออฟฟิศ

อย่างเป็นทางการ ตามด้วยเสียงปรบมือของทั้งสิบหกชีวิตในบริษัท รวมถึงจ๊าบ ทุกคนดูตื่นเต้นกับปาร์ตี้เล็กๆ คินนี่มาก เพราะติดงานหนักอย่างต่อเนื่องมาหลายสัปดาห์

ในฐานะน้องใหม่ เจนถูกเชิญขึ้นไปร้องเพลงตามระเบียบ และเพลง “When you say nothing at all” ที่เจนเลือกมาร้องก็ถือว่าไม่เซอร์ไพรส์ ไม่ตื่นเต้น ไม่แดนซ์ ไม่ลูกทุ่ง ไม่ร็อกรุนแรงเหมือนที่พี่บ้าในออฟฟิศคนอื่นๆ เลือกมาเปิดตัว แล้วเจนก็ร้องออกมาได้อย่างสุภาพนุ่มนวลเข้ากับบุคลิกเรียบนิ่งของเจน

หลังจากเพลงของเจนจบ ปาร์ตี้คาราโอเกะก็ดำเนินต่อไปพร้อมกับทุกคนที่เวียนกันขึ้นไปเปิดการแสดงอย่างดุเดือด จ๊าบกับชนุนได้ร่วมพลังวาดลวดลายในบทเพลง “พูดไม่คิด” แย่งกันร้องและแร็ปในขณะที่มีเม้าเจนด์ที่ ก่อนจะลงมานั่งหอบอยู่ที่โต๊ะ

จ๊าบยกเบียร์ขึ้น ตั้งใจจะดื่มแก้กระหาย กลับกระดกเร็วเกินไป จนสำลักออกมารุนแรง...แรงมาก ๆ จนคนข้าง ๆ ตกใจ

และด้วยความผิดปกติจากอะไรสักอย่างของการเชื่อมต่อกันในระบบท่อต่าง ๆ ภายในร่างกายของจ๊าบ เวลาจ๊าบสำลัก...

“จ๊าบ...?”

“แค็ก ๆ ๆ”

มันจะชอบไหลออกทางตาทุกครั้ง

และนั่นน่าจะเป็นบทสนทนาแรกนอกจากสวัสดิ์ตอนเข้าตอนเย็นที่จ๊าบได้แลกเปลี่ยนกับเจน

“ขอบคุณนะ” จ๊าบทำตาหยีเพราะยังแอบอยู่ ขณะยื่นมือไปรับทิชชูที่เจนส่งให้แล้วรีบซับน้ำตาเปียรบนหน้าตัวเอง

เจนน่าจะกำลังตกใจและคิดอยู่แน่ ๆ ว่านี่คนเหี้ยอะไรสำลักออกตา ซึ่งจ๊าบก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองเป็นเหี้ยอะไร

พอลิ้มตาขึ้นมาก็ยังพบดวงตากกลมๆ นัยน์มองมาที่จ๊าบ ดูเหมือนจะเป็นห่วงและกลัวจ๊าบตาย

เท่าที่จำได้ มันเป็นครั้งแรกที่จ๊าบได้มองเห็นเจนในแสงอื่นที่ไม่ใช่แสงธรรมชาติจากหน้าต่างออฟฟิศตั้งแต่เช้าถึงหกโมงเย็น และไม่ใช่แสงไฟวอร์มสีนวลๆ ตั้งแต่หลังหกโมงไปจนถึงเวลาที่เจนกลับบ้าน

เท่าที่จำได้คือนับตั้งแต่วันนั้น จ๊าบกับเจนก็มีโพรเจกต์ใหม่ที่ได้ทำร่วมกัน และพวกเขาาก็เริ่มคุยกันมากขึ้น

ซึ่งจ๊าบก็ได้มองเห็นเจนในแสงอื่นๆ อีกมากมาย

ทั้งแสงไฟเคลื่อนไหวจากถนนเวลาตีสอง ระหว่างที่พวกเขาแชร์แท็กซี่กันกลับบ้านจากร้านคาราโอเกะในคืนนั้น แสงไฟสว่างจ้าในร้านพูลแลนด์เบิร์ดตอนเดินเล่นหลังเลิกงาน แสงไฟอุ่นจากมุมที่อบในร้านรสนิยมสาขาเซ็นทรัลเวิลด์ที่ทำให้ดูเหมือนมีฤดูได้ตามาก แสงมืดๆ ที่มีวูบวาบฉายทับบนหน้าแล้วสลับเปลี่ยนไปเรื่อยในโรงหนัง

ทว่าเอาเข้าจริง...พอมานึกย้อนดู...ตอนจ๊าบกำลังอยู่ในวิกฤติสำคัญเบียร์ออกตา ต่อให้จะมีเจนอยู่ใกล้ซิดในเหตุการณ์ แต่นั่นก็ไม่น่าใช้โมเมนต์ที่ใจจะโดนตอกไปได้

‘แล้วตกลงมันเกิดขึ้นตั้งแต่ตอนไหนกันวะ’

“จ๊าบนั่งมองเราทำไม ไม่มีงานทำหรอ” เสียงนุ่มๆ กับแววตาอ่อนโยนส่งมาพร้อมประโยคที่ทั้งตั้งใจและตบจนหน้าชา อ่อนโยนและสุภาพจนเจ็บจี๊ด ครบทุกองค์ประกอบ เป็นซิกเนเจอร์ของเจนมากๆ

‘ว่าแต่ตัวกูนี่เผลอนั่งมองเจนไปตั้งแต่เมื่อไรกัน...’

จ๊าบหันกลับไปหน้าโน้ตบุ๊ก พร้อมดึงแอร์พอดส์ออกหนึ่งข้างให้เพลงหยุด พักโหมดมโนและดึงตัวเองกลับมายังโลกแห่งความเป็นจริง เขาพิมพ์รหัสล็อกอินกลับเข้าโน้ตบุ๊ก หน้าที่ได้งัดขึ้นมาคือไฟล์เวิร์ดของสคริปต์มิวสิกวิดีโอที่ว่า ซึ่งโพรเจกต์นี้จะมีนัดประชุมแชร์

ไอเดียกับทิมตอนสิบเอ็ดโมงวันพรุ่งนี้ แต่ทั้งหน้าที่จับพิมพ์ไว้มีแค่

‘INT. ห้องนอน’

ซึ่งก็ยังไม่รู้ว่าจะมีฉากห้องนอนจริงไหม จับแค่พิมพ์ไว้เพื่อไม่ให้รู้สึกว้าไฟล์มันว่างจนทุเรศตัวเองเกินไปเท่านั้น

“ให้ช่วยอะไรมั๊ย”

จับหันไปมองตามเสียงคนข้างตัวที่มาพร้อมกับเสียงครี๊ดเบา ๆ
ครี๊ด...

เจนเลื่อนเก้าอี้เข้ามาอยู่ใกล้มาก และจับก็หยุดหายใจไปสามวินาที

“ทำงานไหนอยู่ เอ็มวีตัวใหม่หรือ”

“อือ ตกลงเจนทำด้วยหรือ”

“เราเป็นผู้ช่วยพีบีว” เจนตอบ ก่อนจะเลื่อนเก้าอี้กลับไปใต้โต๊ะตัวเองเพื่อหยิบขวดน้ำและกล่องใส่ผลไม้ จากนั้นก็เลื่อนเก้าอี้กลับมา จับแอบชะเง้อมองกล่องในมือเจน...วันนี้มีเงาะคว้าน

“ให้เราช่วยอะไรมั๊ย” เจนถาม พลางยื่นกล่องเงาะคว้านที่มีส้อมคันเล็กอยู่ในนั้นให้ โดยที่จับยังไม่ทันขอ

ตั้งแต่นั่งด้วยกันมาครึ่งปี นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เจนแบ่งผลไม้ที่คุณแม่บ้านแพ็กมาให้จับกิน

“ไม่เป็นไรหรอก” จับจิ้มเงาะมากินหนึ่งคำแล้ววางกล่องลงบนโต๊ะ “เดี๋ยว--”

“เดี๋ยวให้หมดก่อนพูดนะ ขอร้อง”

จับชะงักไป ก่อนจะยกมือขึ้นกราบเบญจางคประดิษฐ์แปะลงบนไหล่เจนอย่างจงใจจนประสาท กวนจนโดนเจนเอาฝ่ากล่องทปเปอร์แวร์ตีศีรษะไปหนึ่งที

จับเงยหน้าขึ้นมาแกล้งเอามือจับศีรษะร้องโอดโอย ทำเอา

โดนฟาดไหล่ไปอีกสองครั้ง ซึ่งคราวนี้แรงจริง

“ตกลงมีอะไรให้ช่วยมั๊ย”

“ไม่เป็นไรๆ เดียวก็ทำได้ละ ขอนั่งเหม่ออีกแป๊บ” จ้าบตอบ
ก่อนจะจิ้มเงาะใส่ปากอีกคำ

“ถ้าจ้าบอยากให้ช่วยเบรนสตอร์มหรือโยนไอเดียกับบอกได้นะ
เราเพิ่งไปประเมินงานครึ่งปีกับพี่ๆ โดนติฉินนิงเรื่องไม่ค่อยคุยกับทีม”
เจนพูดขึ้น เหมือนว่าหน้าเขาจะดูจ้อยๆ หงอยๆ ลงไปเล็กน้อย...
น่ารักดี

น่ารักดี ก่อนจะกลายเป็นน่ารักฉิบหาย เมื่อเจนยื่นหน้าเข้ามาใกล้ พลางยกมือป้องปากทำเสียงกระซิบ

“จ้าบเป็นคนพูดหรือเปล่า บอกเราได้นะ ไม่โกรธ เราจะได้
ปรับปรุงตัว” พุดจบ เจนก็ข้อนตามองเขาหนึ่งที

‘อ้อ หนึ่งที่เท่านั้นแหละ แต่ทำเอาใจหายใจว่าไปสลิปตลบ’

นี่ถ้าเงาะเป็นของเหลว คงได้ล้าล็กออกตาจ้าบมาแล้ว

“เฮ้ย ไม่เคยพูดนะ” จ้าบรีบกลืนผลไม้ในปากแล้วตอบออกไป

“เหออ เรามั่นใจมากเลยนะว่าจ้าบพูด”

“อ้าวเจน ทำไมคิดงั้นอะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน มันรู้สึกแบบนั้นอะ”

เจนยังไม่เลิกทำหน้าหมาหงอย แล้วมานั่งใกล้ๆ แบบนี้อีก
จะทำให้จ้าบเสียสมาธิในการทำงานไปถึงไหน แค่นี้เขาก็เป็นคน
สติหลุดจะแย่แล้ว

“กลับไปทำงานได้แล้วไป” จ้าบหยิบกล่องผลไม้บนโต๊ะไปวาง
ลงบนตักเจน ก่อนจะลุกขึ้นยืน มือเขาจับเก้าอี้เจนแล้วเข็นกลับไป
ยังที่ของอีกฝ่ายเหมือนกับเก้าอี้นั่นเป็นรถเข็นเด็ก

เจนหน้าเหวอมองซ้ายมองขวา ยังมีผ้าห่มลายหมีแปะกระดุม

ตรงกลางเป็นผ้าคลุมชูเปอร์แมนแบบนี้ เขาก็ยังดูน่ารักเข้าไปอีก
 ทั้งที่เจนนีไม่ใช่คนตัวเล็กนุ่มนวลอะไร วันก่อนยังชนขวดน้ำหาลิตรได้ซิลซิล คูมีเรียวแรงมากกว่าจ๊อบที่ตัวใหญ่เสียเปล่าด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ บางอย่างในตัวเจนกลับดูน่ารักมากเหลือเกินในแบบที่จ๊อบไม่เข้าใจ

พอจ๊อบเจนกลับไปนั่งที่ได้แล้ว จ๊อบก็กลับมาที่นั่งของตัวเองบ้าง ทว่ายังได้ยินเสียงจากอีกฝ่ายดังตามหลัง

“แต่ตอนนี้เราว่างจริงๆ ให้ช่วยคิดอะไรกับบอกได้นะ”

“โอเค งั้นมีหนึ่งคำถาม” ในที่สุดจ๊อบก็เกริ่นขึ้น แต่ยังไม่ทันจะพูดต่อ ก็ได้ยินความคิดที่อยู่ในหัวตอนนี้ก็ทำเอาตื่นเต้นจะแย่
 “ว่า...”

“คนเราจะเริ่มชอบใครสักคนได้จากโมเมนต์ไหนอะ”

“...”

เจนหันมาสบตาเมื่อได้ยินคำถาม ก่อนจะเอียงหน้ามองทางขวาอย่างใช้ความคิด แม้มปากที่หนึ่ง ลักยิ้มเล็กๆ ปรากฏขึ้นที่ข้างแก้ม

จ๊อบพลันได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นอย่างรุนแรง พอๆ กับตอนอยู่ในคลาสปั่นจักรยานแล้วชีพจรพุ่งไปที่หนึ่งร้อยแปดสิบครั้ง ต่อมาที่ เหมือนหัวใจจะหลุดออกมา

“อ้อ...ก็...อย่างตอนพี่เรากับพี่ม่อนเริ่มคุยกัน...”

และแล้วหัวใจก็หลุดออกมาในสภาพเลือดอาบเพราะโดนความจริงแทงเข้าแรงๆ แบบไม่ทันตั้งตัว

“เรา...ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าความรู้สึกมันเริ่มยังไง ก็ที่เคยเล่าให้จ๊อบฟังอะ” ที่เจนกับอีกฝ่ายเคยเจอกัน เพราะพี่ม่อนเป็นลูกจ้างงานสุดท้ายที่ออฟฟิศเก่า แล้วเขาก็เริ่มมาจ๊อบเจนจากไนโอจี

“ตอนนั้นเจอกันเพราะพี่ม่อนเป็นลูกจ้างจบสุดท้ายที่งานเก่า

เราใช่ปะ แล้วพี่เขาก็ดูมาๆ ฟอลโวจิกัน...เขาทักมา”

‘นี่ไง บอกแล้วจำบจำเก่ง’

“อาฮะ จำได้”

“อ้อ...ก็นั่นแหละ หลังจากนั้นพี่เค้าก็มาเจอกันบ่อยๆ เราว่า
เค้าก็นิสัยดี คุยด้วยรู้เรื่อง อ้อ...ไม่รู้เหมือนกันอะ รู้ตัวอีกทีก็คบกันละ”

‘?’

แต่เดี๋ยวนะ จำรู้สึกว่ามีข้อมูลใหม่ที่ไม่น่า

“คบ?”

“หือ”

“อ่า เปล่า” จำอีกอีกไปเล็กน้อย หลบสายตาจากเจนด้วย
การก้มมองมือตัวเอง ‘เล็บสั้นๆ ดูทุเรศจัง’ “ก็เราคิดว่าเจนกับพี่ม่อน
แค่คุยกันเฉยๆ”

“ก็คุยกันเฉยๆ มาหลายเดือนแล้ว เมื่อวันก่อนเลยถามพี่ม่อน
ว่าตกลงยังงี้”

จำบเงยหน้าขึ้นจากการพิจารณาเล็บตัวเองทันที เผลอถลึงตา
มองเจนแบบเก็บอาการไม่ทัน

‘อะไรมันจะสดๆ ร้อนๆ ขนาดนั้นวะ...’

“เจนถามเองเหร้อ”

“อ้อ เราสงสัยอะ”

เจนพยักหน้านิดๆ ขมวดคิ้วเล็กน้อย ดูน่ารัก น่ารักจนใจเจ็บ

...

เจ็บจริง ๆ นะ เพราะว่าเจนเป็นแฟนคนอื่นอะ

“ก็...คุยกันมาตั้งหลายเดือน อยู่ด้วยกันก็บ่อย จนเมื่อวันก่อน
พี่ม่อนบอกขับรถมาคอนโด เรายกติดทุกวัน อยากเข้าคอนโดอยู่ด้วย
กันไปเลย เราเลยบอกว่าถ้าจะเข้าคอนโดด้วยกัน ควรเป็นแฟนกัน

ก่อนมั้ย พี่ม่อนก็เข้าใจไม่รู้อะไร แล้วก็คบกันนั้นแหละ”

จีบฟังไปแล้วก็รู้สึกเหมือนหายใจไม่ค่อยทั่วท้องอย่างไรไม่รู้ ในทุกคำพูดของเจน จีบโฟกัสไม่ถูกเลยว่าประเด็นไหนคือเรื่องหลัก

นอกจากจะจี้ดที่ใจจากการบอกเล่าเหตุการณ์คบกันแบบละเอียดมากอย่างกับจีบได้ไปนั่งเป็นไรฝุ่นในห้องแล้ว ไหนจะเรื่องที่จะย้ายไปอยู่คอนโดเดียวกันอีก จุดที่รุนแรงมากก็คือเจนเป็นคนขอพี่ม่อนเป็นแฟนเอง ขอในแบบที่โคตรจะน่ารัก ไอ้พี่ม่อนที่เข้าใจนี้ต้องเพราะเอ็นดูเจนแน่ๆ แม่เอ๊ย!

‘เป็นพี่ม่อนนี่ดีจัง นอกจากจะหล่อกว่ากูมากแล้ว เจนยังไปทำตัวน่ารักแบบนี้ใส่อีก’

“อ้อ ฮ่าๆ ดีจัง” จีบหัวเราะแห้งๆ เพราะไม่รู้จะตอบอย่างไร พอหันลงมาเห็นหนังสือตัวเองลอคอยู่ เลยใช้อีกมือดึงขึ้นจิกแม่งนั่น! เลือดอาบ เวรกรรมจริง ๆ ชีวิตกู

“เราช่วยอะไรได้บ้างมั๊ยเนี่ย”

“อ้อ ได้อยู่ๆ ขอบคุณนะ”

จีบเข็ดชอกเล็บที่เปื้อนเลือดของตัวเองลงกับกางเกงยีนส์เข้ม ก่อนหันกลับมามองหน้าจอเวิร์ดในโน้ตบุ๊ก โอเคียวยังไม่ได้มาขนาดนั้น แต่อย่างแรกที่ทำได้คือกดลบคำว่าห้องนอนออกจากหน้าสคริปต์แล้วพิมพ์คำใหม่ลงไป

‘INT. ในตึกออฟฟิศใจกลางเมือง’

“ที่ไหนอะ ขอคู่มือที่เฮาส์สามย่านได้มั๊ย”

“ได้ๆ ก็ว่าจะคู่มือที่เฮาส์นี้แหละถูกดี”

“โอเค”

“มีใครจะไปดูด้วยกันอีกมั๊ยครั๊บบ *Little Women* ที่เฮาส์

สามย่าน รอบสองทุ่มสี่สิบห้า”

จ๊าบเลื่อนเก้าอี้ออกจากโต๊ะแล้วหันไปหาคนอื่น ๆ ในห้อง เพื่อมองหาว่าจะมีใครอีกไหมนอกจากเจนซึ่งจะได้นั่งเก้าอี้ในโรงเบอร์ D2 ข้าง ๆ จ๊าบที่เป็นเบอร์ D1

“พวกมึงดูกันไปเลย ภู่นัดเมียไว้ละคีนี่” ขนุนหันมาตอบขณะเก็บของลงกระเป๋่า จ๊าบไม่รอช้าพูดแซวขึ้นทันที

“เป็นสามีที่น่ารักเหลือเกิน อีแะรักตายแล้วมั่งเนี่ย”

ขนุนยักคิ้วไล่ ทำหน้าม่นอย่างยียวนสมกับเป็นเพื่อนจ๊าบก่อนจะเดินออกไป

จ๊าบตะโกนถามซ้ำอีกครั้ง คราวนี้ส่งเสียงออกไปไกลถึงกลุ่มที่นั่งชิดกันอยู่ตรงแพนทรีที่มีฉากเล็ก ๆ กันอยู่ พอได้ยินเสียงพี่ ๆ คนอื่น ๆ ตอบปฏิเสธ จึงก้มกลับมายืนยันการจองตัวสองที่นั่งในโทรศัพท์

นับไม่ถูกแล้วเหมือนกันว่านี่เป็นครั้งที่เท่าไรที่เขากับเจนจะได้ไปดูหนังด้วยกันหลังเลิกงาน

เจนจบเอกฟิล์มมา ซึ่งก็เหมือนกับหลายคนที่เขาส์ แต่อาจจะด้วยรสนิยมในการดูหนังที่คล้ายกันเป็นพิเศษ บวกกับพวกเขามีเวลาว่างตรงกันมาก และบ้านอยู่เกือบ ๆ จะทางเดียวกัน กลับพร้อมกันง่าย จ๊าบกับเจนเลยไปดูหนังด้วยกันบ่อย

“นี่ทุ่มหนึ่งแล้ว จะออกเลยมัย จ๊าบหิวข้าวหรือเปล่า”

“นิดหน่อย ไปเลยก็ได้ อยากแวะมุจิด้วยอะ จะซื้อแปรงสีฟัน”

“ได้ ว่าจะไปเหมือนกัน”

แต่นอกเหนือจากการดูหนัง พวกเขาก็เคยไปเดินเล่น กินข้าว และซื้อของด้วยกันบ้าง มีบางครั้งที่จ๊าบจะชวนคนอื่นไปด้วย แม้จะไม่ค่อยมีใครไปด้วยก็ตาม

แต่หลังจากนี้ไป...จำบคิดว่าควรจะต้องชวนคนอื่นด้วยทุกครั้ง
เพราะเขาไม่ควรไปไหนสองต่อสองกับคนที่มิแฟนแล้ว
“เดี๋ยวออกไปกดลิฟต์รอนะ เจนคิดไว้ด้วยว่าอยากกินอะไร”
“โห อีกแล้วหรอ”

“อีกแล้วอะไร ปกติเราคิดให้ตลอดเลย”

“ก็มันคิดไม่ออก เรามาจากเพชรบูรณ์นะ จำบเป็นเด็ก
กรุงเทพฯ เก่งเรื่องนี้กว่าเราตั้งเยอะ”

“อย่ามามากนี้อีก ตัวเองมาอยู่ที่นี่ก็ปีแล้ว คิดมาเลย”

จำบหัวเราะกับสีหน้าบู๊บี้ของเจนที่ทำเหมือนกับนี่เป็นเรื่อง
ใหญ่มาก เขายกเป้ขึ้นสะพายไหล่ ตั้งใจจะเดินออกไปก่อนเพื่อกด
ลิฟต์รอ แต่ก็ไม่วาย มือมันไหลไปแก้งเจนอีกแล้ว

ตอนกำลังจะเดินผ่านหลังเจนไป จำบหยิบชายผ้าห่มที่คลุม
ไหล่อีกฝ่ายอยู่ขึ้นไปพับคลุมศีรษะกลม ๆ นั้นจนมิด พอได้ยินเสียง
ไวววายก็รีบวิ่งหนีออกมาก่อนจะโดนทุบ

ระหว่างที่นั่งแท็กซี่จากหน้าออฟฟิศไปยังห้างสรรพสินค้า

พวกเขาต่างนั่งเงียบ ๆ เจนฟังเพลง จำบนั้นเปิดเกมสลับกับไอเทม
ของกูกี้กิ๊กเพื่อแลกของแต่งบ้านเล่น ทว่าในหูฟังยังเปิดเพลย์ลิสต์
นั้นอยู่--แอบรักเพื่อนสะเทือนไปทั้งหัวใจ

เพราะว่าแคร็กเตอร์เด็กฟิล์มมันแรง ชอบเหลือเกินที่จะหา
ประสบการณ์ชีวิตมาใส่ในงาน เค้นอารมณ์ให้เจ็บ ๆ อื่น ๆ แล้วก็
จินตนาการ เพ้อออกอ่าวออกทะเลอะไรไปเรื่อย...ว่าแล้วก็เพ้อต่อ
อีกสักหน่อย

จำบลองมานึกย้อนดู จะว่าไปก่อนหน้านี้เวลาไปไหนมาไหน
กับเจน ที่ชวนชวนคนอื่นบ้าง บางทีก็ไม่ชวนบ้าง เพราะรู้มาตลอดว่า

เจนแค่คุยๆ กับพี่ม่อนอยู่ อยู่แคใน ‘สถานะคนคุย’ ที่สำหรับจีบมันไม่ได้หมายความว่าตนเป็นคนมีเจ้าของแบบแต่ต้องไม่ได้

จีบรู้สึกตลอดว่าถ้าตนไปไหนกับเจนสองคนบ้างก็ไม่ได้ผิดอะไร ทางเทคนิคนั้นเจนถือว่าโสดอยู่ มีสิทธิ์ที่จะเลือก แต่ถึงอย่างนั้นจีบก็ไม่เคยทำอะไรรุ่มร่ามเกินเลยเหมือนกัน

ข้ออ้างในการได้ใกล้ชิดเจนก็มีแค่แกลังกวนประสาทเขาแบบที่จีบทำอยู่ทุกวัน...และจีบก็ทำได้แค่นั้น

เรื่องพี่ม่อนของเจน...จีบมารู้เมื่อสี่เดือนก่อน ในวันที่ไปกินข้าวพร้อมชนุนกับแบม เพื่อนทีมโลเกชั่น แทนที่จีบจะได้เรียกรถกลับพร้อมเจนเหมือนปกติ อีกฝ่ายกลับบอกเขา

“ไม่เป็นไรจีบ เดี่ยวมีคนมารับเรา อันที่จริงจีบติดรถกลับไปด้วยกันได้นะ”

“คนที่บ้านเจนหรือ”

“เปล่าๆ คนนี้...เหมือนเรากับพี่เค้าจีบๆ กันอยู่”

วันนั้นจีบได้รู้จักพี่ม่อนเป็นครั้งแรกจากคำอธิบายแบบน่ารักจนใจเจ็บของเจน...ตามมาด้วยเหตุการณ์จริงที่ปรากฏเต็มสายตาหน้าร้านข้าว ในสภาพที่หัวเหม็นกลิ่นหมักกับซีอิ๊วและอิมจนทองอัด เหวกางเกงคับ จีบได้เจอกับพี่ม่อนผู้ไม่เคยมีตัวตนอยู่ในโซเชียลมีเดียหรือในคำพูดใดๆ ของเจน...

เจนที่จีบคิดว่าโสดมาตลอด

และจีบก็ได้กลายเป็นอากาศระหว่างทางบนรถที่ทั้งสองคนนั่งคุยกันไป พี่ม่อนได้ยกมือขึ้นลูบศีรษะเจนเบาๆ ด้วยความเอ็นดู

บรรยากาศสีชมพูลอยฟุ้ง...ทะเลลูกลั่นหมุดมซีอิ๊วที่ติดอยู่ตามตัวแล้วบอวลไปทั่วคันรถ โดยมีจีบนั่งมองทั้งคู่จากในมุมมืด

‘เอ๊ะ...เหมือนจะคิดอะไรบางอย่างออก’

อยู่ๆ ความคิดบางอย่างที่ติดขัดอยู่ก็เหมือนจะได้รับการเขย่า จนกลับมาทำงานได้ จ้าบริบเล่นเกมให้จบตา แล้วกดออกเพื่อเข้า แอปพลิเคชันเน็ต และเริ่มพิมพ์ไอเดียที่อยู่ในหัวออกมา

กิจกรรมเดินชอปปิงในร้านมุจิ กินถ้วยเต๋ยวเรือ ซื่อฟ้อป
คอร์นก็ผ่านพ้นไป จนมาถึงหนังความยาวสองชั่วโมง ที่ก็ผ่านไปเร็วกว่าที่คิด เพราะว่าคนดูกำลังอินกับมันมาก...

“ฮึก...”

...แบบมาก ๆ

“นี่...”

“ฮึก...ไม่เป็นไร เราโอเค”

“รีบไปอีกเถอะจ๊าบ น้ำมูกจะไหลเข้าปากอีกแล้ว น่าเกลียด”

จ๊าบปรือดวงตาดีที่โดนน้ำตาระลอกใหม่ปกคลุมอยู่ ขณะหันหน้าหลบสายตาของเจนที่โน้มเข้ามามองอย่างเป็นห่วงปนรังเกียจเล็กน้อย ‘เป็นใบหน้าที่ดูน่ารักอยู่ดีแหละ เพราะเจนมันน่ารัก’

แต่จ๊าบมองไม่ได้...หากจะทนให้เจนมองมาเห็นสภาพทุเรศขั้นหนักขนาดนี้ของตัวเองคงไม่ไหว จ๊าบรับทิชชูอีกแผ่นที่เจนส่งมาให้เช็ดน้ำตาน้ำมูกจนหมด ระหว่างเดินออกมาจากโรงหนังด้วยกัน

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่จ๊าบร้องไห้ตอนดูหนังกับเจน ปกติแล้วเขาร้องไห้ง่ายมากเวลาดูหนังที่อิน...อย่างเช่นเรื่องนี้ เพราะตอนจบนี้เจ็บไปหมด ทั้งที่จ๊าบก็เคยรู้เรื่องมาก่อนแล้วบ้าง

Little Women เรื่องราวสุดแสนคลาสสิกอายุนับร้อยปีที่ครบรอบศตวรรษ และประเดิมทางสังคม เลิฟไลน์มาในรูปแบบเรียบง่ายแต่จุจัดๆ แอบรักเพื่อนได้เจ็บจริง ๆ จ๊าบโคตรจะอิน อีกทั้งเวอร์ชันนี้ก็ทำสวยทำดี นักแสดงเล่นกันเก่งมาก บีบคั้นอารมณ์สุดๆ

และเจนน่าจะเวทนาสภาพน้ำตาท่วมของจีบมาก เลยพาแวะเข้าห้องน้ำเพื่อล้างหน้าล้างตาให้สะอาด ตอนนี้ห้างสรรพสินค้าก็ปิดแล้ว เหลือแค่ร้านกาแฟยี่สิบสี่ชั่วโมง และเคเอฟซีที่เปิดให้บริการ แต่ยังมีเด็กมหาวิทยาลัยและมัธยมนั่งอ่านหนังสือกันอยู่หลายกลุ่ม พวกเขามองไปรอบ ๆ ขณะยืนรอลิฟต์เพื่อลงไปชั้นล่าง

“สมัยมัธยม จีบมานั่งแบบนี้บ่อยหรือเปล่า”

“ไม่ค่อยนะ” จีบพูด น้ำเสียงยังฟังดูเหมือนคนจุกตัน “ไม่ได้เรียนพิเศษเลยอะ ไม่ค่อยอ่านหนังสือกับเพื่อนด้วย ชี้เกียจ”

เจนนั่นแค่เพียงพยักหน้า ไม่ได้ตอบอะไร จีบเลยชวนคุยกลับ

“แต่เจนนไม่น่าจะเคยนั่ง”

“เคยสิ สมัยเรียนมหาวิทยาลัยไง”

“หมายถึงตอนมัธยม”

“อ้อ...ไม่เคย เราเรียนโฮมสคูล อยู่แต่กับสวนกับไร่ จะเคยมานั่งแบบนี้ได้ไง”

จีบยิ้มออกมาเล็กน้อย เขาชอบเวลาที่เจนนพูดถึงเรื่องราวสมัยเรียนตอนเด็ก ๆ มันฟังดูเหมือนเป็นโลกที่จีบไม่เคยได้รู้จัก และก็ช่วยตอบคำถามว่าทำไมเจจนถึงเติบโตมาเป็นมนุษย์ที่เป็นเหมือนกับส่วนประกอบของท้องฟ้า ก้อนเมฆ และแสงแดดอะไรแบบนี้ได้

ถึงเจนนจะเรียนจบเอกฟิล์มเหมือนจีบ แต่ก็มาจากคนละมหาวิทยาลัย คนละสังคมกัน และเด็กภาคอินเตอร์ที่ห้อมล้อมด้วยเพื่อนต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษตลอด มักจะไม่ค่อยติดพูดคำหยาบ น่าจะเป็นเหมือนกับเฮียเจ้ง พี่ชายของจีบที่สุภาพกว่าจีบมาก เหมือนไม่ใช่พี่น้องกัน เจนน่าจะยังเป็นคุณเจนนคนเดิมได้อยู่เพราะเหตุผลนั้น

เห็นทีว่าคนแรกที่เจนนจะหยาบใส่ได้คือจีบนี้แหละ เขาแอบ

ลึนอยู่เหมือนกันว่าไอ้ที่แกล้งแห่เจนน้อย ๆ อยู่เนี่ย จะโดนอีกฝ่าย
ด่ากลับว่าไอ้เหี้ยเข้าสัปดาห์เหมือนที่ไอ้ขุนพนันเบียร์ไว้ไหม

“จะไป มะม่วงที่บ้านออกผลเยอะอีกแล้ว เดียวกลับบ้าน
วิกเอนด์นี้จะเอามาฝาก”

“ขอน้ำปลาหวานด้วย ขอซื้อก็ได้ คุณम्मของเจนทำอร่อยมาก
จริง ๆ นะ...พูดถึงแล้วหิวเลยอะ”

“อะไรจะหิวง่ายขนาดนั้น”

“นี่จะเที่ยงคืนแล้วนะ เวลามื้อดึกเลย”

“จ๊าบเด็กอ้วน”

เสียงนุ่ม ๆ ของเจนดังขึ้นด้วยรอยยิ้ม จ๊าบหันไปมองแล้วก็
เหมือนจะถูกตึงให้หลงไปอีกครั้ง เจนที่อยู่ภายใต้แสงไฟในลิฟต์ตอน
นี่ที่เป็นแสงสีขาวแยะ ๆ...ยังดูน่ารักอยู่ได้อย่างไรก็ไม่รู้

“จะกินไก่ทอดมั้ยอะ เคเอฟซีชั้นล่างยังเปิดอยู่นี่”

“จ๊าบอยากกินของหวานอะ--เออ ไปกินน้ำแข็งไสกัน”

จ๊าบถามไปด้วยอาการใจกว้าง ไม่รู้ว่าเจนจะตอบตกลงไหม
เพราะนี่ก็ดึกแล้ว เจ้าตัวอาจจะมีที่ม่อนมารอรับอยู่ตรงไหนสักที่แถว
นี้

พอเจนพยักหน้าตอบ จ๊าบก็โล่งใจขึ้นมา

ระหว่างทางที่เดินจากห้างสรรพสินค้าออกไปยังร้านน้ำ
แข็งไส สภาพของถนนในเวลาเกือบเที่ยงคืนนั้นโล่ง ทางเท้าก็โล่ง
ร้านอาหารปิดไปเกือบหมดแล้ว แม้จะอยู่ใจกลางเมือง

ห้าทุ่มห้าสิบหกนาที่ ดูเหมือนว่าบนทางเท้านี้จะมีแค่จ๊าบ
กับเจน

ไม่มีบรรยากาศอะไรน่ารักโรแมนติก มีแต่ความน่ากลัว ทั้งยัง

เหม็นขยะไปตามทาง จี๊บบ้างวิ่งหลบหนุ่ท่อที่วิ่งตัดหน้าไปขับไล่ เจนทั้งที่ไม่ได้กลัวสกนิต แหกปากร้องว่า ‘มิกก็ เมาส์ ๆ’ ตอนขับอยู่ ใกล้เคียง เจนก็พลอยได้กลิ่นน้ำหอมอ่อน ๆ ก่อนจะตามมาด้วยมือนุ่ม นิ่มที่ยกขึ้นผลึกหน้าเขาออกไปอย่างแรงจนคอแทบเคล็ด

ทว่าไม่ถึงชั่วโม่งต่อมา ความสุขของจี๊บบในคืนนี้ได้ละลาย ไปพร้อมน้ำแข็งในแจกัวยนมนสดที่กำลังพร่องลงเรื่อย ๆ...เมื่อจี๊บบ ยกถ้วยขึ้นชด มันก็หมดเกลี้ยงลงตอนนั้น

หมดเกลี้ยงจริง ๆ ไม่มีภาคนั่งรถกลับบ้านต่อด้วยสำหรับ คำคืนนี้ เพราะว่า

“จะใช้ใคร่ใคร่เรียกรถดี”

“แยกกันแหละ เดี่ยวเราโบกแท็กซี่ จะไปหาฟឹ่ม่อนที่ออฟฟิศ แล้วค่อยกลับด้วยกัน”

“ดีอยู่แล้วนะ”

“อ้อ แต่ฟឹ่ม่อนยังไม่เลิกงานเลย คืนนี้จะกลับบ้านฟឹ่ม่อนที่ สายสองด้วย ไม่นอนคอนโด”

ตามนั้น

“โอเค”

“ไปพร้อมพงษ์ เรียกจากฝั่งนี้ได้มั้ยนะ”

“ฝั่งนู้นดีกว่า ฝั่งนี้ต้องไปกลับรถอ้อมไกล”

เจนพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินตามจี๊บบมาหยุดริมถนนเพื่อรอ ไฟแดง จี๊บบหันขวาไปมองเจนแล้วเดินอ้อมด้านหลังไปยืนอยู่ที่ขวา มือเขาแทน เพราะรถในถนนฝั่งนี้มันจะวิ่งมาจากทางขวา ต่อให้เดิน ข้ามตอนมีไฟแดงก็ไว้ใจให้เจนอยู่ฝั่งที่รถมุ่งหน้าหาไม่ได้ อีกฝ่ายยิ่ง เตื่อ ๆ อยู่

รออยู่ไม่นานนัก พอพื้นไฟแดงแล้ว จี๊บบก็พาเจนเดินข้าม

ถนนไปอีกฝั่ง เรียกแท็กซี่ให้ ก่อนส่งเขาขึ้นรถ

“กลับดี ๆ”

“บ้ายบาย” เขาโบกมือลาเจนผ่านประตูที่ค่อย ๆ ปิดลง แล้วรถแท็กซี่ก็วิ่งออกไป จ๊าบยืนอยู่ตรงนั้นเพื่อรอให้ไฟแดงอีกครั้ง ถึงเดินข้ามทางม้าลายกลับมายังหน้าร้านน้ำแข็งไสเพื่อเรียกรถกลับบ้านตัวเอง และตามสูตรเดิมของเด็กฟิล์มซึ่มโนที่ยังทำงานไม่เสร็จจนต้องคิดงานต่อในทุกลมหายใจอย่างเขา เมื่อได้อยู่คนเดียวตอนกำลังจะนั่งรถกลับบ้าน ก็ต้องหยิบหูฟังขึ้นมาสวมฟังเพลง และเปิดโน้ตที่จดไอเดียค้างไว้ขึ้นมา

วันนี้จ๊าบสรุปได้หนึ่งประเด็นที่จะช่วยเสริมไอเดียการเขียนบทงานเอ็มวีได้

เขาสรุปได้ว่า...ช่วงเวลาในการเริ่มรู้ตัวว่าชอบใครสักคน มันไม่สามารถระบุได้ เพราะในความเป็นจริง สิ่งที่เกิดขึ้นคือพอได้อยู่ด้วยกัน ใช้เวลาด้วยกันไปเรื่อย ๆ อยู่ ๆ มันก็รู้สึกดีมากๆ ขึ้นมาเอง แม้จะไม่มีเหตุการณ์ไหนที่โดดเด่นก็ตาม

และในจุดที่ทำให้รู้สึกตัวว่าชอบจริง ๆ...ก็อาจจะไม่ใช่ช่วงเวลาที่ดีสักเท่าไร

เพราะมันเป็นตอนนั้นแหละ...ที่จ๊าบเพิ่งจะเริ่มรู้สึกตัว

“ไม่เป็นไรจ๊าบ เดี่ยวมีคนมารับเรา จ๊าบติดรถกลับไปด้วยกันได้นะ”

“คนที่บ้านเจนมารับเธอ”

“เปล่า ๆ คนนี้...เหมือนเรากับพีเค้าจิบ ๆ กันอยู่”